

Zweefmolen zonder rem

door NICOLE BLIEK

BRUSSEL — Nog maar nauwelijks in Brussel gearriveerd kreeg Mark Morris het al aan de stok met de Belgische balletliefhebber omdat hij zich onomwonden distantieerde van de balletten van de populaire Maurice Béjart.

Béjart vertrok vorig jaar uit Brussel met medenemen van zijn gezelschap het Ballet van de XXste eeuw, nadat hij 27 jaar in de Munt had gewerkt. Mark Morris mocht de vader van het Belgische ballet opvolgen.

Opvolger

Morris bevindt zich zeker niet in een benijdenswaardige positie. In de eerste plaats niet, omdat hij een krachtige opvolger moet zijn van Béjart, die in Brussel op handen werd gedragen en ook niet omdat zijn gezelschap van 27 dansers, vaste bespellers van de Munt onder de naam Monnaie Dance Group, vrijwel in zijn geheel uit Amerikanen bestaat. Geen wonder dus dat Morris' debuut in de Munt gepaard ging met protesten van Belgische dansers die zich in hun werkgelegenheid bedreigd voelden.

Kritisch

Geen wonder ook, dat de verrichtingen van Morris met een kritisch oog door een volle zaal werden gevolgd. En een geluk voor de Amerikaan dat hij Brussel al snel op zijn hand kreeg. Morris' avondvullende produktie L'Allegro, Il Penseroso ed Il Moderato, was nog maar nauwelijks afgelopen of de zaal vloog als één man uit de stoelen om een stormachtig applaus in te zetten.

Een tikkeltje merkwaardig vond ik dat enthousiasme wel. Want na afloop van L'Allegro moet je concluderen dat Morris weliswaar een fantastisch regisseur is, maar dat hij zijn grote voorganger in choreografisch opzicht beslist niet kan evenaren.

Morris heeft op de compositie van Händel (met gedichten van Milton) een choreografie ontworpen die vooral draait om knap geconstrueerde groepspatronen. Daarbij volgt hij de muziek precies: hij vertaalt vibrato's in wapperende handgebaartjes, legt accenten door middel van kleine hupjes, of werkt met grote sportieve bewegingen in snelle delen van de compositie. Soms volgt hij Händel zó letterlijk dat de indruk ontstaat dat hij de muziek persifleert.

Verfrissend

Aanvankelijk werkt dit 'show'-ballet verfrissend, maar al snel kom je tot de ontdekking dat er iets niet klopt: Morris' creativiteit schuilt niet in de bewegingsstijl voor de dansers afzonderlijk. Hij werkt met simpele gebaren of bewegingen die vergroot, of gespiegeld door de groep, een meerwaarde krijgen.

En als hij soli of duetten invoert, grijpt hij weer snel terug op bijvoorbeeld randvulling door dansers vanuit de coulissen. Met als gevolg dat in L'Allegro nergens een rustpunt, nergens een diepere gedachte valt te bekennen. Alles is luchtig, onderhoudend en vooral snel, zodat je op den duur de sensatie krijgt alsof de Amerikaanse choreograaf een zweefmolen heeft ontworpen waarvan de rem ontbreekt.